

מנחם עם מירוחי בכיתת-המישפט
„לא משלמים? אלוהים גדול!“

מנחם: הוא לא השתכר, אני לא ראתי אף פעם שהשתכר.
הישופטת: לא ראתי אותו שיכור?
ליברדן: אתה זוכר מסיבה, שהיית גם עזרא שסיטוב מירוחי וגם יהושע מירוחי, זמן קצר לפני מותו?
מנחם: לא זוכר, אני לא זוכר, היינו הולכים כימעת פעמיים בשבוע עם (בקפה אריאנה).
ליברדן: אתה בכלל לא זוכר אף פעם שהם שניהם היו במסיבה באריאנה?
מנחם: לא זוכר.
ליברדן: או, אתה לא זוכר את הדיבור הזה.
מנחם: תסביר לי, מה קרה, אני יכול להגיד.
הישופטת: או, זהו!
ליברדן: זה מה שקרה: עזרא שם טוב מירוחי השתכר, והתחיל להתפרץ בגדך...
מנחם: לא נכון!
ליברדן: אף פעם לא היה?
מנחם: לא, הוא לא העליב אותי אף פעם.
ליברדן: האם אתה זוכר אם הוא התפרץ בזמן שהוא דיבר עם מר בצלאל מירוחי?
מנחם: לא נכון, לא התפרץ.

ליברדן: האם אתה זוכר שזמן קצר לפני מותו, אתה דיברת איתו על הביטוח שלו, ביטוח-חיים?
מנחם: סוכנת-הביטוח עשתה להם ביטוחים בחנות, לא אני.
ליברדן: מי סוכנת הביטוח הזאת, מה שמה?
מנחם: ניצה. עשתה לכולם שם.
ליברדן: והוא עשה את זה על שם אשתו, הנהגית?
הישופטת: לטובת אשתו?
מנחם: לטובת אשתו. הנהגית היתה צריכה להיות אשתו. לפי הסימנים, אני לא יודע מה שכתב שם, אבל לפי מתי שנפטר או אשתו קיבלה את הכסף, שמה נתנו גם לילדים, אני חושב. הכסף מתחלק גם לילדים, נתנו אותי לבנק, אמרתי: הילדים קטנים, עשו אותי אפטרופוס. הם שלושה ילדים והאמא, ארבע, או כל אחד לקח עשרים וחמש אלף, באנו בבנק, אחרי זמן הבת היתה צריכה להתחנן קיבלה את הכסף, עכשיו צריכים לחתן את הבת ה' שנייה, מעשרים וחמש נהיו מאה אלף, והילד גם כן, מתי שייצא מהצבא, יהיה לו רכוש.

הישופטת: אתה היית אפטרופוס של הילדים?
מנחם: כן.
ליברדן: אתה היית מנהל העיזבון?
מנחם: כן.
ליברדן: כמה זמן לפני המיקרה הי מצער הזה הוא עשה את הביטוח, אתה יודע?
מנחם: אני לא יודע.
ליברדן: יותר מהחדשים?
מנחם: לא הייתי נוכח מתי שעשו את זה, שמעתי אחרי שעשו אבל לא הייתי.
ליברדן: מתי זה היה?
מנחם: יש תאריכים, תיקח את הפור ליסה, תבדוק.

ליברדן: אתה נהג לתת ערבויות לכל מיני אסירים, שמשתחררים בערבות?
מנחם: היו זמנים, לא עכשיו.
ליברדן: היו זמנים שנתת?
מנחם: היו מבקשים אותי מעזרה סוציאלית, מהמוסדות, שאני יעזור לאסירים, כי לא היה להם ערב, נתיח, בחגים היו מזמינים אותי, היית לוקח עשרה לירות בולים, והייתי אומר למי שאין ערב — או אני אהיה ערב. השופט היה אומר לי „מלאך השלום“, אם חסר לך, אני שותף, כי היו אנשים צריכים לנסוע מחוץ לעיר, או אמר אני משתתף, שייטעו חגים הד ביתה.
ליברדן: זה נכון שנתת עשרות ערבור יות בשביל אסירים?
מנחם: מי שהיה, אני לא הייתי מסרב.
ליברדן: מי שהיה בא, לא היית מסרב?
מנחם: למה מי היה בא? אחד יושב, למה יושב, אני נתתי ערבויות לא אנשים שהם רועיונות או חשיש או זה, נתתי ערבויות כשהיה סיכסוך בבית, או אצלי זה מוסד, מוסד מנחם, שמעת פעם? אצלי זה היה עזרה סוציאלית, אשה היתה באה, היתה בוכה, היתה אומרת אני רבתי עם בעלי, אני רוצה לעשות שיהיה שלום בית, או הייתי מטפל.
הישופטת: טוב, אנחנו איכשהו מת-קדמים?

ליברדן: כן, אני מקווה.
ליברדן: אתה נתת ערבויות גם לאנשים שלא עברו רק עבירות של שכנים?
מנחם: אני לא זוכר, נתתי.
ליברדן: לנאשמים בהתפרצויות, גנבים...
מנחם: יכול להיות.
הישופטת: אתה אף פעם לא התחרטת על זה שנתת ערבות?
מנחם: לא, כולם הופיעו.
הישופטת: כולם הופיעו.
מנחם: כולם, אני יכול לספר סיפור?
הישופטת: איך סידרת שכולם יופיעו?
מנחם: ואני יכול לספר סיפור.
הישופטת: אתה רוצה את הסיפור?
ליברדן: לא.
מנחם: למה לא, זה מעניין!
הישופטת: אחד שלא הופיע?
מנחם: זה מעניין, כן.
הישופטת: אם זה סיפור קצר, אז תספר.

מנחם: קצר, זה כמה רגעים.
הישופטת: טוב.
מנחם: פעם הביאו לי אחד מהזרקים, לתת לו ערבות, אז אני אמרתי בוא, מי יהיה ערב אם הוא לא משלם? הוא אומר: אני אשלם. באתי למטה הארצי, חתמתי, 250 ל"י, אחרי ישיבה מטלפן מישנה, אומר: מנחם, אתה לא רגיל לתת ערבויות כאלה, הבן-אדם הוזה השאיר את אשתו בחו"ל, וברח עם אהובה, אמרתי: לא ידעתי, פעם הבאה אתה תדע. אחרי חודש-חודשיים הבן-אדם רצה לברוח, אמרו לי לפני שהוא ברח, באתי אליו ותפסתי אותו, אמרתי לו: מה אתה בורח, אתה יש לך מישפט, לא לא! לקחתי אותו לתל-אביב, אמר שיהאניח חסכו ואם אני אברח! אחרי חודש הוא ברח, האוניה טבעה, מה הוא עשה? היה אכספרט שם מכוניות, הוא היה בתוך מכונית, והאוניה טבעה.
הישופטת: והוא ניצל?
מנחם: לא, לא ניצל, אז היה מישפט. כל פעם הייתי אומר לישופטת שמיר — אני מחפש אותה, למה אם הוא טבע, צריך תעודת-פטרייה, סוף אמרתי לשר פטת, נודע לי שהוא ברח, ואת, כבוד הישופטת, תעשי מה שאת רוצה, אני מלתי בפה, אז היא אמרה: בעד זה שאתה מנחם, ואתה עוזר לזולת, אני משחררת אותך.

„חבר של כל המדינה“

ליברדן: טוב, אתה פנית גם למישד טרה, מדי פעם בפעם, בבקשה לשחרר אסירים?
הישופטת: אסירים או עצירים?
ליברדן: עצירים.
מנחם: יכול להיות, אמרתי לך, למי אני פנית? שהיה סיכסוך, או שני אחים, או עם אבא...
ליברדן: לא חשבב למי.
מנחם: פנית כן, היו באים אלי, אמרתי לך אני עזרה סוציאלית, היה לי מחלקה, אז הייתי ואומר שהם השלימו, והאשה מבקשת, כי האשה מתלוננת שהיא קיבלה מכות, עכשיו אני רוצה שלום.
הישופטת: אז היית מבקש לשחרר את האיש?
מנחם: כן.
ליברדן: אבל גם במיקרים אחרים, גם במיקרים של גניבות והתפרצויות ורכוש חשוד כגנוב, אתה ביקשת ושיחררת?
מנחם: לא, גנבים לא שיחררתי.
ליברדן: אף פעם?
מנחם: יכול להיות פעם.
הישופטת: אם האשה המיסכתה של הגנב היתה באה, והיתה אומרת שתעזור לבעל, אז מה זה משנה בשבילך?
מנחם: אני בן-אדם שלא סיבתתי לאף אחד, כל הזמן הייתי עוזר לאנשים.
ליברדן: או עשית את הדברים האלה במישטרה, אצל קציני-מישטרה?
מנחם: מה קצינים?
ליברדן: אתה ביקשת את זה?
מנחם: הייתי הולך למי שעושה חקיר רות, הייתי מבקש אם אפשר לעזור, הוא אי-אפשר אי-אפשר, למה שיישאר, הוא לא עובד, עכשיו השלים, ילך, יביא לחם הביתה.
ליברדן: וקציני-מישטרה...
מנחם: אחד היה אומר לי לא, אחד היה אומר כן, אומר לא, לא.

כהן: ועם שרים.
ליברדן: ועם שרים.
כהן: חברי-כנסת.
ליברדן: זה נכון? חברי-כנסת?
מנחם: אני חרש של כל המדינה, שרים וסבלים, זה הבית שלי אליהו הנביא.
הישופטת: ומה הישרותים שנתת לאנשים האלה? עשית משהו בשבילם או לא, הם עשו משהו בשבילך?
מנחם: אני אף פעם לא ביקשתי.
ליברדן: אתה לא ביקשת שום דבר?
מנחם: תלוי ממי, תיקח אחד כמו משה דיין, בחיים לא ביקשתי ממנו, אחד כמו אריק שרון, לא ביקשתי ממנו אף פעם.
ליברדן: לא ביקשת?
מנחם: לא, מהרבה אנשים.
ליברדן: בוא נשמע, מה עשית בשביל האנשים האלה?
מנחם: כבוד בית-המישפט, יש גבול לדברים האלה, אני מבקש לא לשרבב שמות, זה סתם בשביל הכותרות, אתה חוקר אותה, או הוא עונה לך.
הישופטת: אבל אדון ליברדן, זה מוביל אותנו כל-כך רחוק!
ליברדן: גבירתי, זה חלק מהתמונה!
הישופטת: בסדר.
ליברדן: הקשרים, מצד אחד.
הישופטת: ראינו את התמונה, וקראנו עליה, וזה לא שנוי במחלוקת, עכשיו אפשר להתקדם?
ליברדן: תודה רבה, נכון שאתה היית מסדר מסיבות, חתונות, שמחות של ברית-מילה, אני רוצה לפתח את העניין הזה של בר-מיצוות.
הישופטת: למי?
ליברדן: לכל מיני אנשים, אני לא מזכיר שמות, בממשלה...
מנחם: בממשלה?
ליברדן: כן, שרים.
מנחם: אה, כן.
ליברדן: מנהלי משרדים?
הישופטת: מה זאת אומרת, מסדר?
ליברדן: זה מה שאנחנו רוצים לש-מוע.

מנחם: קייטרינג (שירות למסיבות).
ליברדן: היו משלמים, הייתי לארגן בשביל כסף, היו משלמים, הייתי מסדר, נתיח, פיתאום רצה לעשות בר-מיצוות, אז הייתי עושה לו את הבר-מיצוות בחזיר הקרן, למה אין לו, היה בא מישנה, הייתי אומר לו: אתה תשלם 10% יותר, בשביל לכסות אחד שאין לו כסף, היה גם ילדות שעשיתי חתונות, שלא היה להם כסף, אפשר לספר לך עוד סיפור?
הישופטת: לא, לא!
מנחם: זה מעניין מאוד!
הישופטת: אדון צרפתי, תראה, אמרו לנו שאין לך הרבה כוח.
מנחם: לא על התחנה הזאת!
הישופטת: לא, אדון צרפתי, תענה מה ששואלים אותך, זה הכל.

„הידידות היא מאלוהים“

הישופטת: אתה מכיר את מר בצלאל מירוחי?
מנחם: כן.
ליברדן: מילדותו?

מנחם: הרבה שנים, 25.
ליברדן: עשרים וחמש שנים?
מנחם: עשרים וארבע, עשרים ושלוש.
ליברדן: אתם ידידים טובים, אפשר להגיד?
מנחם: נכון.
ליברדן: אתם מופיעים הרבה פעמים, בפגשים הרבה פעמים במסיבות.
מנחם: כימעת פגש איתו כל יום, אני בא לבקר את הבן שלי כל יום, זה הבן שלי.
הישופטת: מי הבן שלך?
מנחם: הוא כמו בן שלי.
הישופטת: הוא כמו בן שלך, למה?
מנחם: לא היה לו אבא?
מנחם: יש כמה שנים ישאני עזרתי לו, והוא עזר לי, בנייה.
הישופטת: הוא גדל בשכונה שלך?
מנחם: כן.
הישופטת: אבל הוא באמת יכול להיות הבן שלך.
מנחם: כן.
הישופטת: מאיפה הידידות?
מנחם: מאליהם, אני יודע איך שבא? התיידדנו.
הישופטת: בסדר.
ליברדן: עשיתם איזה עסקים ביחד?
מנחם: לא, אף פעם.
ליברדן: אף פעם לא עלה ברעתך שאתה יכול לעשות איתו איזה עסק יחד?
מנחם: לא.
ליברדן: אתה יודע כמה הוא עוסק?
מנחם: הוא בונה בניינים, ויש לו בתי-מלון.
הישופטת: איך הוא התחיל כפועל-בניין?
מנחם: לא זוכר, הוא עבד בבניין.
ליברדן: עכשיו, אתה מכיר את המלון גני שולמית סאילת?
מנחם: כן.
ליברדן: של מי זה?
מנחם: של בצלאל, גני שולמית? חברה.
ליברדן: מי השולט בחברה הזאת, מי הבעלים?
מנחם: בצלאל מירוחי.
ליברדן: אתה לא התעסקת בכלל במלון הזה?
מנחם: אני אורח של המלון הזה, אני בא למלון כמו בעל-הבית.
ליברדן: אתה בא כמו בעל-הבית?
מנחם: נתיח כבוד, אומר לכולם: זה אבא שלי.
ליברדן: עכשיו, מר צרפתי, אתה באמת בעל-הבית שם?
מנחם: יש מסיבה, תקחו מסיבה, נסה, מה אתה חוקר? אם הייתי בעל-הבית, הייתי משלם מסיבה-כנסת!
הישופטת: אין לך חלק בזה?
מנחם: שום דבר.
ליברדן: לא הלואאת נתיח?
מנחם: אני נתתי לו ערבויות בבנקים, זה שלא השקעתי, הלואאי שהייתי משקיע! הייתי היום גם אני מיליונר!
ליברדן: לא היה לך חלק במלון ריב-יירה בבתיים?
מנחם: ריב-יירה?
ליברדן: כן.
מנחם: פעם ראשונה אני שומע ריב-יירה!